

kommet. Jeg finder, at det efter alle de Oplysninger, som foreligge, er rigtigt, at Afdelingen til at faae Bevilling til disse Lotterier begrændses saa meget som muligt. Jeg har ikke en Gang nogenjomhelst Betænkelse ved, at man sagde, at de maatte falde helt bort. Jeg har det Indtryk, at, hvis man gaar den Vej, som her er foreslaaet, vil Resultatet rimeligvis blive, at de Lotterier falde bort for Fremtiden. Det forekommer mig, at de efter det Oplyste virke gennemgaaende med saa ringe virkelig Udbytte og have saa mange skadelige Sider, at der vel kunde være nogen Grund til at begrænse dem noget skarpt. Derfor har jeg heller ikke nogen Betænkelse ved at gaa den Vej, som her er foreslaaet. Jeg vil med Hensyn til, hvad den første ærede Taler fremhævede, sige, at jeg vilde beklage, om man kom for dybt ind paa en Undersøgelse af Klasselotteriets Ordning, fordi jeg synes, at, om der end er en lille Forbindelse mellem det og det her foreliggende Forslag, er denne Forbindelse dog saa fjern, at jeg nødvendig vilde have, at denne Lov skulde forhindres fra at udkomme, fordi man indlød sig paa Undersøgelser, som i det Mindste forekomme mig at være af forholdsvis ringe Betydning. Jeg finder ligeledes, at, om end Klasselotteriet giver en forholdsvis høj Indtægt, vil det dog være overmaade betænkligt, særligt med Hensyn til flere andre Skattereformer, som foreligge, om vi der kom ind paa en Medsættelse, som jo dog vilde være af ikke ringe Omfang, da den ærede Taler fremhævede, at man kun burde tage 10 pCt. i Stedet for 20 pCt. Staten har for Diebliffet en Indtægt af en Million Kr. Hvis vi nu nedsatte det til 10 pCt., vilde vi miste en Indtægt af 500,000 Kr. Og hvad man end vil sige om Lotterispil og den Indtægt, der heraf kan fremkomme for Staten, saa finder jeg i alt Fald dog, at det for os andre Borgere har sin Interesse, at man bliver fri for andre Udgifter ved Hjælp af disse Indtægter. Synes Folk, at de faae for lidt for deres Penge, kunne de lade være at spille i Lotteriet. De enkelte Mlemper, som følge af en Fortolkning af Stempelloben, hvis Rigtighed kan være tvivlsom og kunde trænge til Modifikation, kunde vel nok hæves, uden at man behøver at tage det under nærmere Overveelse ved det her foreliggende Lovforslag. Medens jeg saaledes i Principet i det Hele taget er enig i denne Lov og ønsker den fremmet, er der dog en enkelt Ting, der har givet Anledning til flere Udtalelser fra ærede Medlemmer, nemlig Bestemmelsen om de nu bestaaende Industrilotterier. Det kan ikke neg-

tes, at, selv om man med mig og Lovforslaget er enig i, at nye Lotterier bør der ikke gives Bevilling til, kan man stille sig anderledes med Hensyn til nu bestaaende Lotterier. Der staar her, at de skulle ubetinget falde bort efter en vis Tidsgrændse. Meningen er vel jagtens den, at, naar den Tid nærmer sig, saa vil der blive Stormløb baade til Regjeringen og til den lovgivende Myn- dighed om at faae disse Bevillinger fornyede, og maatte ogsaa Stormløb fra Andre, der ville benytte denne Leilighed, hvor saa mange Lotteribevillinger blive ledige, til ligeledes at faae Bevilling. Dette har for mig sine Betænkigheder; thi der vil ikke være saa Grunde, som gjøre, at vi vilde have lidt Vanskelighed ved at bortvise disse Begjæringer, og det forekommer mig, at Lovgivningsmagten vil være endnu vanskeligere stillet end Regjeringen lige overfor slige Bevillinger. Jeg kan godt erkjende, at det er en Behagelighed for Regjeringen — i det Mindste vilde jeg i et saadant Forhold sætte overordentlig Pris derpaa — at være fri for disse Raadesager, for det Overens, der følger dermed, og for de Mlemper, som ere forbundne ved saadan at maatte sige „Ja“ til En og „Nei“ til en Anden. Men det er nu en Gang ikke muligt for en Regjering at undgaa at vise den Slags Gunst. Jeg vil derfor tillade mig at henstille til et eventuelt Udvalgs Overveelse, om ikke sidste Paragraf kunde affattes anderledes. I Stedet for at sige om disse Lotterier, at de ubetinget skulle ophøre til den Tid, kan man sige om disse Lotterier, at de skulle gjøre en Undtagelse fra Hovedreglen i § 1. Man kunde sige: Med Hensyn til de alt bestaaende Lotterier beholder Regjeringen den Nødvendighed, som den har, og kan benytte den, hvis den finder det rigtigt, og kan sige „Nei“, hvis den finder det urigtigt. Derved kunne vi lettere komme bort fra de finansielle Vanskeligheder, som utvivlsomt ville opstaa for flere af disse Institutioner. Jeg kan ikke ret se, at det kunde være heldigt at slaa ind paa den Vej, som den første ærede Taler anviste, nemlig at tage af Klasselotteriets Overskud og give til disse Institutioner; det gjør jo forøvrigt ingen Forskjel, om man tager af Klasselotteriets Overskud i Stedet for af en anden Kasse, da jo dog Staten har alle disse Kasser under sig. Dette vilde ikke være heldigt, fordi det dog er sikkert, at disse Institutioner staa paa en helt forskjellig Maade overfor Staten, og om der end er enkelte, som Staten kan søle sig opfordret til i alt Fald foreløbig for et eller et Par Aar at give Hjælp, saa er der andre, som der vil være større Betænkelse ved at hde